

šlo ostré zaskřehotání. Zvuk, který cuchal nervy, začala časem chápat jako zlostný povzdech. „Je tam loudal, který zdržuje konvoj letící na měsíc,“ prohlásil a zíral do prázdna. Když se Sloane podívala na svou taktickou obrazovku, viděla, že je to nákladní loď, která do nich před chvilkou málem vrazila. Nařídila otočit *Ultimatum* tak, aby k ní byli čelem.

Ze spodní části frachtáku vylétla sprška jisker. Ostatní lodě se obávaly, že může vybuchnout, a držely se od ní dál. „Zdravím, nákladní lodi,“ pronesla Sloane.

Z lodi dorazil na můstek chvějící se nelidský hlas: „Zde je *Cynda Dreaming*. Omlouvám se za ten škrábanec. Nečekal jsem...“

Sloane ho přerušila a přešla rovnou k věci: „Jaký je váš náklad?“

„Ještě žádný. Letěl jsem na měsíc naložit thorilid k rafinaci v Calladanské chemičce dole na Gorse.“

„Dokážete v tomto stavu přepravit náklad?“

„Musím nejdřív do opravy, tam se to dozvím. Nejsem si jistý, jak zlé to je. Možná to bude trvat pár měsíců...“

„Kapitánko,“ ozval se nahlas Vidian, „zaměřte tu loď a palte.“

Řekl to téměř vlašně, vzhledem k tomu, že intonace jeho hlasu sotva někdy nesla ryzí emoce. Rozkaz však vyděsil Chamase. Bezradně stál před dělostřeleckou skupinou a otočil se ke kapitánce pro pomoc.

Pilot frachtáku nebyl po zaslechnutí nového hlasu vyděšený o nic méně: „Promiňte... to jsem nepochopil. Vy jste právě...“

Sloane se na okamžik podívala na Vidiana a pak na svého prvního důstojníka.

„Palte!“

Kapitán frachtáku byl jako omráčený. „Cože? To snad ne...“

Tentokrát se o přerušení postaraly turbolasery *Ultimata*. Oranžová energie projela vesmírným prostorem a obrátila *Cyndu Dreaming* v ohnivou změť.

Sloane sledovala, jak ostatní lodě z konvoje rychle mění směr. Její dělostřelci odvedli svou práci skvěle a zaměřili frachták tak, aby pokud možno neohrozili loď letící poblíž. Všechny frachtáky teď viditelně zrychlily.

„Abyste rozuměli,“ otočil se k ní Vidian, „čas potřebný na výměnu jednoho frachtáku a posádky v tomto sektoru jsou –“

„– tři týdny, a to je méně než dva měsíce,“ dořekla Sloane a znamenalo to: *Vidíte, také jsem četla vaše hlášení.*

Docházelo jí, že takto se dá zvládnout přidělený úkol. Co na tom, jestli je Vidian divný. Přijít na to, co císař – a ti, kteří za něj mluví – vlastně chce, a pak to zařídit, byla cesta k úspěchu. Diskutováním o jeho nařízeních jen ztrácela čas, a navíc vypadala špatně. To bylo tajemství postupu v této službě: být vždy na straně toho, co se stejně mělo stát.

Sloane sepjala ruce za zády: „Dohlédneme na to, aby se konvoje hýbaly dvakrát rychleji, a když to někdo odmítne, vypořádáme se s ním.“

„Nejde jen o dopravu,“ upozornil ji Vidian. „Problémy jsou i na povrchu – na planetě a měsíci. Stálým pozorováním jsme zaznamenali neukázněnost v práci a protesty kvůli bezpečnosti a ekologii. A pak jsou tu vždycky nečekané události.“

Sloane znovu sepjala ruce za zády. „*Ultimatum* je stále k vašim službám, pane. Tato soustava bude dělat to, co vy – co císař – od ní požaduje.“

„Tak to bude,“ řekl Vidian a oči mu zářily krvavou červení. „Tak to bude.“

* * *

Hera Syndulla z dálky sledovala, jak rozptýlené zbytky frachtáku tiše hoří ve vesmírném prostoru. Žádní opraváři nebyli v dohledu. Bylo nepravděpodobné, že by to někdo přežil, a tak nikoho ani nehledali. Poblíž byly jen konvoje lodí, které se troškám rychle vyhnuly.